

[Justitsministeren]

brydelser som noget så modbydeligt, at vi ikke kan have, at andre lande har lavere strafferamme, end vi har. Jeg havde forstået, at det var en noget anden vej, vi skulle gå i forbindelse med spørgsmålet om strafferamme o. lign. her i landet, men hvis man nu endda ved hjælp af et flertal vil belære os om noget andet, må vi selvfølgelig tage spørgsmålene op på den måde.

Der blev sagt noget om politiets efterforskning. Jeg troede egentlig, at Trigonsagen havde været drøftet så mange gange her i denne sal, at det ikke var nødvendigt at komme med udtalelser, der i hvert fald ikke er korrekte. Når man fremhæver Lyngby politi i den forbindelse, må jeg gøre opmærksom på, at det ikke var Lyngby politi alene, men at det var helt op i det højeste led inden for vor anklagemyndighed; man mente dengang, at der ikke forelå tilstrækkelige beviser for at gennemføre en sag. Jeg synes også, at hr. Leif Hermann burde være bekendt med, at efterforskningen var gået i gang i bagmandspolitiet, inden der kom en TV-udsendelse om sagen. Jeg mener også, der forelå en sigtelse på det tidspunkt.

Jeg synes også, at man, når man nævner den sag, der nu foregår i Svendborg, bør bemærke, at der i den sag forelå en anmeldelse fra en person, der i dag er sigtet for våben-smugleri eller medvirken til det i hvert fald. Denne person valgte i stedet for at gå til politiet at gå til Danmarks Radio, vel ud fra den betragtning, at han dér havde mulighed for mere personlig omtale, end han havde, hvis han var gået til politiet, og det havde han jo ganske ret i; i hvert fald øjeblikkelig ville han få mulighed for større omtale. Der er ikke nogen som helst rimelig grund til at kritisere politiets vilje til efterforskning i disse sager.

(Kort bemærkning).

Ole Espersen (S):

Vi bedømmer her i landet narkoforbrydelser som noget så alvorligt, at vi har en strafferamme på op til 10 års fængsel; den kan oven i købet forhøjes til 15 år. Vi bedømmer dem så alvorligt, at vi har styrket vores politimæssige indsats i de senere år både personalemæssigt og udstyrmæssigt. Så alvorligt bedømmer vi narkoforbrydelser. Men det er vores opfattelse, at våbensmugling i det om-

fang, vi har set det, må bedømmes faktisk lige så alvorligt. Derfor er der tale om en beskeden opjustering i forhold til gældende ret.

Ministeren har naturligvis ret i, at vi kunne være kommet med det forslag for længe siden. Når det ikke er sket, er det nok, fordi det har været noget af en overraskelse – måske et chok – for mange af os, at danske rederier i den grad skulle engagere sig, som man har gjort det, i våbensmuglinger. Den gamle strafferamme på 3 år stammer fra lang tid tilbage og vedrørte, så vidt jeg husker, neutralitetskrænkelser i fredstid, hvor man næppe har forestillet sig stort andet, end at der skulle en eller anden formel form for strafferamme til.

Nu har det vist sig at være et reelt problem, og så synes vi, at det for at få et rimeligt forhold til andre straffebestemmelser, som hr. Lenger fremhævede, er nødvendigt at gøre det, vi har foreslået. Det er jo ikke sådan, at vi nu og i al tid fremover kan arbejde for nedkriminalisering og lavere brug af frihedsstraffe uden sideløbende at se på, om der er et rimeligt forhold mellem de straffebestemmelser, vi har. Og det er det vi mener der ikke er i øjeblikket, og det er det, vi ønsker at reparere på.

Det er også et svar til hr. Bjørn Elmquists spørgsmål specielt til mig om, hvorvidt vores hensyn til internationalt renommé ikke også skal varetages i narkoforbrydelser. Naturligvis – og jeg har allerede sagt, at det er det i høj grad blevet, men det har det nok ikke været i tilstrækkeligt omfang tidligere, når det drejer sig om disse våbensmuglerier. Det er simpelt hen baggrunden for det forslag, vi kommer med.

Lad mig sige til justitsministeren, at det jo er sket tidligere; for ganske få år siden ønskede vi at justere rammerne i forhold til hinanden med nedkriminalisering af berigelsesforbrydelser, og vi har været sammen med andre partier i folketinget om at anbefale en hårdere praksis over for visse voldsforbrydelser, som højesteret har benyttet sig af, fordi vi må vurdere liv og legeme som noget, der i højere grad trænger til beskyttelse end økonomiske hensyn. Det er baggrunden for det, så der er ikke noget nyt i denne holdning fra vores side.

(Kort bemærkning).